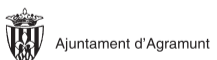


© Josep Guinovart, VEGAP, Lleida 2011. Fotografia de l'obra: A. Balcells. Disseny i impressió: Arts Gràfiques de la Diputació de Lleida - Dipòsit Legal: L-1421/2010

ACTIVITAT REALITZADA AMB LA COL·LABORACIÓ DE



HORARI D'HIVERN

Del 21 de setembre al 20 de juny
de dimarts a divendres, de 10 h a 13 h i de 16 h a 19 h
dissabtes, d'11 h a 14 h i de 17 h a 19 h
diumenges, d'11 h a 14 h

HORARI D'ESTIU

Del 21 de juny al 20 de setembre
de dimarts a divendres de 10 h a 13 h i de 17 h a 20 h
dissabtes d'11 h a 14 h i de 17 h a 20 h
diumenges d'11 h a 14 h

DIES DE TANCAMENT

1 i 6 de gener, 22 i 24 d'abril, 1 de maig, 24 de juny i 25 i 26 de desembre

SERVEI EDUCATIU

L'Espai ofereix visites comentades amb tallers complementaris per als centres educatius

AMICS DE L'ESPAI GUINOVART

Informació i subscripcions / Telèfon 973 39 27 31

INFORMACIÓ I CONCERTACIÓ DE VISITES EN GRUP

Reserva anticipada. Telèfon i fax 973 39 09 04

PATROCINA



Josep Guinovart

L'agitació del quotidià

Cicle **Impossibilitats,**
supervivències extremes en art
impossibilitats.wordpress.com

27 març | 25 setembre 2011
Agramunt (Lleida)

Plaça del Mercat, s/n Tel | Fax: 973 39 09 04
25310 Agramunt A/e: info@espai.guinovart.es

IMPOSSIBILITATS

Supervivències extremes en art

El cicle «Impossibilitats, supervivències extremes en art» inclou sis treballs que, més enllà de les seves formalitzacions específiques, ens aproximen als estats anímics interns en la pràctica artística, de l'adaptació, de la ridícula, de la contaminació del dia a dia i de les recerques sistèmiques, tot plegat sense un rumb molt clarificador del procés creatiu, com a exercici que mesura i converteix les grans proeses individuals en rutines compartides. Uns exercicis de consolidació del mateix acte artístic portat a l'extrem i, en la majoria dels casos, amb una representativitat escassa o poc visible.

En aquest sentit, ens centrem en actes específics i senzills que ens aproximen —amb una lectura positiva— als processos de creació en un terme d'elogi a la grandiloqüència de la vida o, tot el contrari, a la seva pròpia ridícula. Una dialèctica que planteja diferents manifestacions inusuals carregades de complicitat per tal de dur a terme experiències en les quals l'assaig i l'error protagonitzen —en la majoria dels casos— una presència principal.

«**Impossibilitats, supervivències extremes en art**» inicia la seva programació amb **Josep Guinovart**, amb l'exposició «L'agitació del quotidià».

Josep Guinovart

«L'agitació del quotidià»

La voluntat d'alliberar actituds inconformistes suposa un punt de partida en els treballs de Guinovart. «L'agitació del quotidià» és una exposició centrada en la figura de Guinovart que explora les absències de raonament capaces d'incidir en actes senzills i imprevisibles, és a dir, d'abordar en tot moment la capacitat que es té de creure en allò que s'està realitzant més enllà d'una recerca rendible al marge de l'acceptació col·lectiva. Aquestes accions, que poden semblar irrelevants, Guinovart les transforma en treball.

Per desenvolupar aquesta dialèctica, hem dividit l'exposició en dos àmbits necessaris per diferenciar els espais temporals que cadascuna de les parts tindrà. La primera divisió, que s'aborda d'una manera més extensa, es perllongarà fins al proper mes de setembre, tot oferint una proposta que té la intenció d'activar confrontacions, nous diàlegs i usos de l'obra de Guinovart.

El segon àmbit, amb una temporalitat més reduïda -durant el mes d'abril-, està ubicat a la sala d'exposicions temporals i explora les inquietuds més personals i quotidianes de l'artista.

Utopia individual: 21 pintures, 3 galeries, 100 cm o 1/299.792.458 de segon

El treball de Guinovart s'inscriu en una confecció d'idealitats, d'experiències vitals i d'una gran actitud energètica. Sota aquest escena i sense perdre la seva funció en l'expansió artística que ha realitzat Guinovart al llarg de la seva trajectòria, volem explorar una nova dimensió pictòrica en l'obra de l'artista en la qual aquesta actuarà com a fil conductor i desvetllarà un dispositiu de reinterpretació de la seva intensa i continuada obra. Les estructures ja creades i revisades en l'obra de Guinovart poden provocar reaccions inesperades, diàlegs impossibles i complicitats sorpresives, si les introduïm en altres contextos i significats. La *Poètica* d'Aristòtil diu: «En les peripècies i en les accions simples, els poetes arriben admirablement al seu propòsit», i en aquest terreny és on Guinovart compon els seus diàlegs més poètics i utòpics.

Seguint fidelment el títol proposat, ens convida a apropar-nos a un escenari amb dos conceptes irònics en el treball en art: la unitat utòpica com a exercici entre la ficció d'un esdeveniment i la crítica sobre aquest, i les lectures simbòliques de l'esforç incansable de l'artista a la recerca de la realitat. En aquest sentit, i amb el motiu recurrent que Guinovart refusava qualsevol bandera i estilisme acomodats, la flexibilitat discursiva recau en cada metre d'obra que tindrem present en el recorregut de les tres galeries, que és la mateixa distància temporal que recorre la llum en el buit d'aquest interval, un exercici intuïtiu que desemboca en una realitat fictícia, un encreuament de rols i funcions que deriva d'una actitud poètica i no del tot possible que suggereix nous conceptes i noves idees en relació amb les recerques i els esforços incansables de l'artista.

«**Guinovart llega el lunes**»

Amb aquest titular anunciava un diari de Venezuela l'arribada de l'exposició de Guinovart a aquest país en el transcurs de la dècada dels vuitanta. Unes expectatives notòries en rebre l'artista al seu país, més pròximes a un esdeveniment quasi visionari, de caràcter esportiu o fins i tot polític.

«Pintar no és fer els cent metres llisos», diu l'artista en una de les darreres entrevistes publicades. Com menys informació, més possibilitat d'error, però el que et salva d'aquests errors és la pràctica. Guinovart no acostuma a fallar ni a mostrar-se d'una manera propra: acostuma a perseguir una narrativa subjectiva per la qual enfrontar-se i acreditar una funcionalitat social de l'artista. En aquest cas, però, hem cregut oportú el fet de mostrar una cara més amagada dels aspectes, les vivències i els moments personals quasi íntims que Guinovart va dedicar com un fet només realitzat per ell i per a ell d'una manera molt intuïtiva, com una mena de convenciment entusiasta, gairebé molt semblant al to que el diari de Venezuela utilitza per anunciar la seva arribada.

Jordi Antas

El ciclo «Imposibilidades, supervivencias extremas en arte» incluye seis trabajos que, más allá de sus formalizaciones específicas, nos aproximan a los estados anímicos internos en la práctica artística, de la adaptación, de la ridiculez, de la contaminación del día a día y de las búsquedas sistémicas, todo ello sin un rumbo muy clarificador del proceso creativo, como ejercicio que mide y convierte las grandes proezas individuales en rutinas compartidas. Unos ejercicios de consolidación del propio acto artístico llevado al extremo y, en la mayoría de los casos, con una representatividad escasa o poco visible.

En este sentido, nos centramos en actos específicos y sencillos que nos aproximan —con una lectura positiva— a los procesos de creación en un término de elogio a la grandilocuencia de la vida o, todo lo contrario, a su propia ridiculez. Una dialéctica que plantea diferentes manifestaciones inusuales cargadas de complicidad para llevar a cabo experiencias en que el ensayo y el error protagonizan —en la mayoría de los casos— una presencia principal.

«**Imposibilidades, supervivencias extremas en arte**» inicia su programación con **Josep Guinovart**, con la exposición «La agitación de lo cotidiano».

Josep Guinovart

«La agitación de lo cotidiano»

La voluntad de liberar actitudes inconformistas supone un punto de partida en los trabajos de Guinovart. «La agitación de lo cotidiano» es una exposición centrada en la figura de Guinovart que explora las ausencias de razonamiento capaces de incidir en actos sencillos e imprevisibles, es decir, de abordar en todo momento la capacidad que se tiene de creer en lo que se está realizando más allá de una búsqueda rentable al margen de la aceptación colectiva. Estas acciones, que pueden parecer irrelevantes, Guinovart las transforma en trabajo.

Para desarrollar esta dialéctica, hemos dividido la exposición en dos ámbitos necesarios para diferenciar los espacios temporales que cada una de las partes tendrá. La primera división, que se aborda de un modo más extenso, se alargará hasta el próximo mes de septiembre, ofreciendo una propuesta que tiene la intención de activar confrontaciones, nuevos diálogos y usos de la obra de Guinovart.

El segundo ámbito, con una temporalidad más reducida -durante el mes de abril-, está ubicado en la sala de exposiciones temporales y explora las inquietudes más personales y cotidianas del artista.

Utopía individual: 21 pinturas, 3 galerías, 100 cm o 1/299.792.458 de segundo

El trabajo de Guinovart se inscribe en una confección de idealidades, de experiencias vitales y de una gran actitud energética. Bajo esta escena y sin perder su función en la expansión artística que ha realizado Guinovart a lo largo de su trayectoria, queremos explorar una nueva dimensión pictórica en la obra del artista en que esta actuará como hilo conductor y desvelará un dispositivo de reinterpretación de su intensa y continuada obra. Las estructuras ya creadas y revisadas en la obra de Guinovart pueden provocar reacciones inesperadas, diálogos imposibles y complicidades sorpresivas, si las introducimos en otros contextos y significados. La *Poética* de Aristóteles dice: «En las peripecias y en las acciones simples, los poetas llegan admirablemente a su propósito», y en este terreno es donde Guinovart compone sus diálogos más poéticos y utópicos.

Seguendo fielmente el título propuesto, nos invita a acercarnos a un escenario con dos conceptos irónicos en el trabajo en arte: la unidad utópica como ejercicio entre la ficción de un acontecimiento y la crítica sobre este, y las lecturas simbólicas del esfuerzo incansable del artista en busca de la realidad. En este sentido, y con el motivo recurrente que Guinovart rechazaba cualquier bandera y estilismo acomodado, la flexibilidad discursiva recae en cada metro de obra que tendremos presente en el recorrido de las tres galerías, que es la misma distancia temporal que recorre la luz en el vacío de este intervalo, un ejercicio intuitivo que desemboca en una realidad ficticia, un cruce de roles y funciones que deriva de una actitud poética y no del todo posible que sugiere nuevos conceptos y nuevas ideas en relación con las búsquedas y los esfuerzos incansables del artista.

«**Guinovart llega el lunes**»

Con este titular anunciaba un diario de Venezuela la llegada de la exposición de Guinovart a este país en el transcurso de la década de los ochenta. Unas expectativas notorias al recibir al artista en su país, más próximas a un acontecimiento casi visionario, de carácter deportivo o incluso político.

«Pintar no es hacer los cien metros lisos», dice el artista en una de sus últimas entrevistas publicadas. «Cuanta menos información, más posibilidad de error, pero lo que te salva de estos errores es la práctica.» Guinovart no acostumbra a fallar ni a mostrarse de un modo cercano: acostumbra a perseguir una narrativa subjetiva por la que enfrentarse y acreditar una funcionalidad social del artista. En este caso, sin embargo, hemos creído oportuno el hecho de mostrar una cara más escondida de los aspectos, las vivencias y los momentos personales casi íntimos que Guinovart dedicó como un hecho solo realizado por él y para él de un modo muy intuitivo, como una especie de convencimiento entusiasta, casi muy parecido al tono que el diario de Venezuela utiliza para anunciar su llegada.

Jordi Antas



La Fundació Privada Espai Guinovart d'Agramunt es complau a convidar-vos a l'exposició

Josep Guinovart
L'agitació del quotidià

La inauguració de l'exposició tindrà lloc el diumenge dia 27 de març a les 12.30 h.

L'exposició romandrà oberta del 27 de març al 25 de setembre de 2011.

El cicle «**Impossibilitats, supervivències extremes en art**» proposa diferents manifestacions inusuals que mesuren i fan visibles uns propòsits i uns esdeveniments en què l'assaig i l'error protagonitzen -en la majoria dels casos- una presència principal en el treball en art.

Aggtelek | Luz Broto | Josep Guinovart | Martín Llaveneras |
Mireia C. Saladrígues | Crea Intermèdia Producció |

Cicle a cura de Jordi Antas

<http://impossibilitats.wordpress.com>